

A. R. S. Horkka

NORDIC HORROR

KORVAAJA

TAMMI

COPYRIGHT © A. R. S. HORKKA JA TAMMI 2022

TAMMI ON OSA WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖTÄ.

ISBN 978-952-04-4173-9

PAINETTU EU:SSA

TAIKAN RAP-LYRIIKAT: ROY KAARLA JA LAURI LINDH

TAITEEN EDISTÄMISKESKUS ON TUKENUT TEOKSEN KIRJOITTAMISTA.

A. R. S. Horkka

NORDIC HORROR

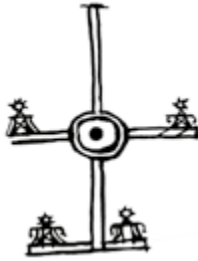
KORVAAJA

TAMMI - HELSINKI

A. R. S. HORKKA

"Mortui vivos docent."

NOITA

Raaseporin linna, marraskuu vuonna 1468

LINNANHERRA LAURI TOTT seisoi nilkkoihin saakka ulottuvassa turkissa muurilla, jota peitti omin avuin kiipeilevä villiviini kuin jättiläisen kämmenen jälki.

Hän siristeli silmiään ja katsoi joensuulle. Piinaava vapina ei johtunut syysmyrskyn jälkeisestä koleudesta vaan kasvavasta kauhusta. Tavallisesti laivan saapuminen olisi ollut juhlan aihe, mutta nyt se oli kirous, sillä laivassa oli noita.

Linnaa piti suojella. Noita ei saanut nousta maihin. Sen saatanallisten voimien ansiosta holkki oli selvinnyt öisestä hirmumyrskystä. Lauri Tottin raaka velvollisuus oli olla nyt uusi

myrsky, joka veisi noidan ja koko kirotun laivan mukanaan vetiseen hautaan.

Mutta tilanteen järkyttävyys repi miehen sisintä kahtia, sillä linnan suojelemisen hinta oli kova. Sadat viattomat matkustajat: sotilaat, kauppiaat ja tavalliset ihmiset joutuisivat kokemaan karmean kohtalon.

Niinpä Lauri Tott vain seiso i eikä tehnyt mitään. Jalat tuntuivat sietämättömän painavilta ja puutuneilta, niitä suorastaan kihelmöi. Hän olisi halunnut karjua niin, että koko linna rai kuisi.

Noitaa ei voinut olla huomaamatta. Ylväs hahmo seiso i laivan keulassa hunnutettuna ja vaikuttavana tummanpunaisessa pitkässä samettimekossaan uhmaten koko Raaseporin maallista ja taivaallista valtaa. Sydäntä särkevintä kaikessa oli se, että noita oli hänen oma puolisonsa, linnanrouva Katariina Viffert.

Aavemainen laiva soljui päättäväisen uhkaavana syksyisen sumuharson läpi suoraan kohti linnaa. Mastoon oli vedetty kauppakillan lippu,

ja repaleiset purjeet roikkuivat raskaina lähes tyynessä säässä.

Lauri Tott kokosi itsensä. Oli pakko toimia omaa sydäntään vastaan ja suojella linnaa. Hän suoristi ryhtinsä ja teki ristinmerkin.

”Tykkimiehet aseisiin!” Tott komensi henki huuruten ja heilautti hienostuneesti hansikoi-tua kättään.

Tiukkailmeinen luutnantti välitti herransa komennon saman tien sotilaille. Toistensa kopiailta näyttävät miehet liikehtivät levottomina kylmällä muurilla.

”Kovat piippuun!” Lauri Tott karjui, ja sotilaat alkoivat vauhdikkaasti ladata tykkejään ruudilla ja kuulilla.

”Tulikomentoja?” kysyi luutnantti.

”Odottakaa!” linnanherra huusi hätkähtäen. Hänen haukantarkat silmänsä olivat osuneet siihen, mitä ne olivat koko ajan etsineet, hänen omaan poikaansa. Näin kaukaa ei voinut olla aivan varma, mutta sopivanikäinen poika oli kiivennyt mastoon kiinnitettyyn tähystäjän

märssykoriin ja tiiraili sieltä linnaa.

Lauri Tott pidätti hengitystään. Niin, poika-kin oli tuossa kirotussa laivassa. Hänen oma poikansa.

Linnanherra kuvitteli, miten poika huomaisi ja näkisi viimein hänet, isänsä. Hetken ajan hän liikuttui kuvitelmasta, miten pojan nöpönenä nyrpistyisi ilosta ja pisamat kasautuisivat kasvoilla tiheäksi rykelmäksi, kun hänen suupielensä kohoaisivat hymyyn.

Sydäntä raastoi, sillä vaikka hän rakasti poikaansa, tämä ja noita olivat paiseita Kaikkivaltiaan kasvoilla. Jumala nyt auttakoon, sillä poika oli myös noidan poika.

Linnanherra kovetti mielensä, heilautti käntensä merkiksi ylhäältä alas.

”Tulta!” hän mylvi.

Suuliekit valaisivat kivimuureja, räjähdykset kajahtelivat tyynessä maisemassa ja tykit nyt-kähtelivät taaksepäin.

Laiva pysähtyi kuin rintaansa pidellen. Tykinkuulat murskasivat sen kylkeä ja repivät

purjeita riekaleiksi. Puunsäleet lentelivät. Päämasto rusahti ja kaatui mereen. Hetken kuluttua alus alkoi kallistua natisten ja paukahdellen. Ihmisiä putoili tummaan veteen.

Lopulta kuului mahtava kohahdus, kun holkki kellahti kyljelleen ja vajosi kuvajaisineen meren syvyykseen. Se imaisi mukanaan paniikissa räpiköiviä ihmisiä ja laivan kappaleita ja jätti jälkeensä vain vähitellen rauhoittuvat aallot.

Linna seurasi tapahtumia äänettömänä. Lauri Tott oli vähällä oksentaa. Hän ei kestänyt ajatusta, että hänen poikansa oli ehkä jo kuollut. Tämä kaukainen kohtaaminen oli samalla jäähyväiset. Hautajaiset.

”Keräämmekö rannoille ajautuvan hylkytavarana?” luutnantti kysyi varovasti.

Linnanherra ei kuullut kysymystä. Häntä eivät kiinnostaneet holkin uumeniin kätkeytyneet aarteet, kankaat, hunaja tai kultaguldenikolikot. Korviin kantautuivat ainoastaan sadat vaimet avunhuudot, kun kuolevat kamppai-

livat elämästään hyisessä vedessä. Harva osasi uida.

Lopulta luutnantin kysymys tavoitti Lauri Tottin, ja hän vastasi surumielisesti: ”Varmistakaa vain, että noita on kuollut.”

”Entä poika?”

”Hän myös.”

Linnanherra kääntyi katsomaan luutnanttia ja sotilaita, jotka olivat kerääntyneet lammasmaisesti hänen lähelleen.

”Kuinka monta kertaa minun pitää teitä käskä?” hän ärjäisi. ”Tappakaa noita! Tappakaa poika! Tappakaa kaikki!”

Luutnantti ja sotilaat perääntyivät ja menivät matkoihinsa. Vain kaksi sysimustaa korppia jäi raakkumaan tornin katolle.

”Nyt se on tehty”, linnanherra totesi, sulki silmänsä ja yritti olla kuulematta viimeisten hukkuvien epätoivoisia huutoja. Hän ei tiennyt, kumpi oli pahempaa: ne vai aavemainen rauha kaikkien kuoltua.

KESÄ

AAVE

VÄRIKKÄÄT VIIRIT PAUKAHTELIVAT tuulessa linnan muureilla, ja jossain soi tinapilli. Ilmassa leijui paahdettujen manteleiden ja saksalaisten makkaroiden herkullinen tuoksu.

Ohitin rauhallisesti ratsastaen kiertävien kauppiaitten kojuja ja käsityöläisten pajoja, joissa asesepät takoivat vääntyneitä rintapanssareita.

Hevosesta virtasi lämpöä. Tunsin, miten sen lihakset työskentelivät allani. Mustankiiltävän orini käynti oli hillittyä, kaviot kopsahtelivat tasaisesti ja karkeasta tulipunaisesta sarssista tehty viitta hulmahteli selkäni takana. Ryhdikäs ratsastusasentoni huokui arvovaltaa, ja

markkinaväki antoi minulle nöyrästi tietä.

Yllätyin, kun yhtäkkiä edessäni seiso i hahmo. Huomiota herättävän lyhytkasvuinen hovinarri oli ilmestynyt ratsuni tielle hepalehtimaan ja ilveilemään. Tiu'ut ja helistimet hiljenivät hänen seisahtuessa eteeni.

“No mutta sehän on ritari! Siis tervehdys!” narri ilkkui käheästi lespaten. Puheen suhiseva sointi teki hänen äänestään epätodellisen ja hieman kammottavan. Kasvot oli maalattu pääkalloksi ja silmät ympäröity mustalla. Hän ei ollut pukeutunut tavalliseen narrinpukuun vaan kummalliseen luomukseen, jossa oli mustia höyheniä ja nahkaa.

Narri tuijotti minua uhkaavasti mittailten ja arvioiden ja raapi samalla päätään puisella miekallaan. Huppuun oli ommeltu ylisuuret demoninkorvat, jotka lerppuivat kohti maata.

”Suuri Kohtalon pyörä pyörähtää, sinä kuolet tänään”, ilveilijä kähisi pahaenteisen ennustuksensa ja alkoi lällättää: *”Sinä se kuolet tänään. Sinä se kuolet tänään...”*

Irvistin häirikölle ja käännyn pois. Hän ei nähnyt sitä, kiitos kypäräni.

”Katsos, näin sinä kuolet, ritari”, narri jatkoi vierelläni kipitellen.

Hän asetti puumiekkansa keppihevoseksi jalkojensa väliin ja matki turnajaistaisteluja. Saadessaan muka peitsen teatraalisesti sydämeensä hän heitti voltin taaksepäin ja horjahteli akrobaattisesti. Hupaisa näytelmä viihdytti lähellä kulkevaa väkeä, mutta irvailu kylmäsi minua.

Sinä se kuolet tänään.

Leikinlaskuhan se vain oli, mutta siitä huolimatta sanat jäivät soimaan kallooni kuin kaiku.

Minä se kuolen tänään.

Pudistelin päätäni ja huokaisin ärtyneenä, mutta jatkoin matkaani. Ratsastin arvokkaasti lipuilla, viireillä ja vaakunakilvillä koristeltujen teltojen muodostamaa kujaa. Katselin, miten aseenkantajat pukivat ritareille rengaspanssareita ja teräslevyillä vahvistettuja housuja.

”Älä nyt suutu, arvon ritari!” kuului mielen-

vikainen ilveilijä kailottavan takanani. Hän ei ollutkaan jättänyt minua rauhaan vaan seurasi kuin kuoleman varjo turnajaisradan puiselle portille.

Koreapukuiset asemiehet, hovipojat ja joussimiehet odottivat jo radan reunamilla. Hevoseni hörähteli ja nyökytti turpaansa tervehdykseksi, kun ratsastin yleisön eteen.

Narri tunki viereeni, nappasi seremoniamestarille varatun sauvan ja tömäytti sillä maata niin, että pöllysi, ja huusi kovaan ääneen: ”Onpa kummaa roskasakkia kummine ryysyneen!” Kansa nauroi ja taputti riemuissaan.

Lisää väkeä virtasi ylös kohoavaan kesäteatterin katsomoon. Paronien, hoviherrojen, aatelisnaisten, papiston ja alhaisemman säädyn sijaan penkkirivit täyttyivät iloisesti rupattelevista turisteista. Raaseporin maineikas keskiaikafestivaali oli taas kerran kerännyt paikalle ennätysyleisön.

Katselin ympärilleni ja mietin, vastasiko paikka aitoa keskiaikaa oikeastaan millään tavoin.

Mutta ainakin meidän ryhmämme järjesti niin aidonnäköisiä turnajaisnäytöksiä kuin 2020-luvulla vain saattoi. *Rota Fortunae* -historianelävöitysrhythmi, johon minäkin kuuluin, oli juuri siitä syystä näiden festivaalien vetonaula.

”Maan tapana on ollut sinkauttaa lantteja ritareille...” hovinarri jatkoi viihdyttämistä. Hän teki pari hassua hyppyä ilmaan ja vaihtoi hatunsa tilalle kuparisen soppakattilan toimittamaan kypärän virkaa. ”...mutta näyttää siltä, että olette köyhiä kuin kirkonrotat, joten ehkä voitte antaa lanttienne sijaan kunnan aplodit.”

Yleisö taputti kiltisti käsiään.

”Katsokaa! Sir Lancelot kantaa peitsessään Lady Guineveren silkkihuivia”, narri esitteli vastustajani narisevalla äänellä ja osoitti kilpailijaani puumiekallaan. Yleisö tunnisti nimet ja tirskei.

Sitten hovinarri käänsi miekkansa ja mustat ennustajan sumusilmänsä minuun.

”Ja tässä on mysteeriritarimme. Kutsumme häntä Perinnöttömäksi.”

Yleisö ei selvästikään muistanut *Ivanhoeta* ulkoa niin hyvin kuin narrin vitsi olisi vaatinut. He eivät oikein tienneet, miten reagoida, mutta hovinarri oli ammattinäyttelijä eikä hätkähtänyt.

”Löytyisikö arvon yleisöstä valtiatarta, joka voisi lainata Perinnöttömälle huiviaan?” hän kysyi säälivästi.

Vaalea nainen eturivissä viittasi irrotellen jo liinaa kaulaltaan.

”Tällä kaunottarella, Rebekalla, on nyt oma suosikkinsa”, hovinarri virnisti. ”Perinnötön taistelee tänään nimissänne, armon neito.”

Ohjastin ratsuni espanjalaista käyntiä noin nelikymppisen naisen luo. Hän ei ollut larp-paaja tai kossaaja vaan pukeutunut ihan tavallisesti, revittyihin farkkuihin ja Nirvanan bändipaitaan. Katsojien hurratessa nainen kurottautui solmimaan huivinsa peitseeni.

”On koittanut aika katsella urotöitä”, narri ilmoitti mahtipontisesti. ”Sir Lancelotilla ja Perinnöttömällä on kahdenvälisiä kiistoja,

mutta Jumala antakoon voiton heistä sille, joka oikeassa on. Palkintona on myös villisika, sekä ainahan voittaja saa myös hävinneen ritarin haarniskan, aseet ja hevosen.”

Suuri Kohtalon pyörä pyörähtää...

En saanut narrin sanoja päästäni.

Minä se kuolen tänään.

Ratsastimme eri päihin hiekkakenttää, omille radoillemme, jotka oli erotettu pienellä aidalla. Hikoilin haarniskassani, otsaa kutitti, enkä voinut raapia. Aurinko porotti kuumasti, ja katsomon puheensorina vaimeni jännittyneeksi hiljaisuudeksi.

Torvensoittaja töräytti aloituksen merkiksi. Painoin pohkeet hevoseni kylkiin ja lähdin rai-vokkaasti nelistäen kohti Sir Lancelotia. Kuiva hiekka tömisi ja pöllähteli, kaviot hakkasivat maata, ja kasvot vilistivät katsomossa epäselvä-nä massana.

Yleisö kohahti vaikuttuneena ja muut esiin-tyjät huusivat kannustavia ylistyksiään, kun peitsemme kolisivat kilpiin. Olimme harjoi-

telleet tätä miljoona kertaa ja osasimme tehdä kaikesta uskottavaa ja erittäin näyttävää.

Radan päissä käänsimme korskuvat ratsumme. Huokaisin helpottuneena. Ensimmäinen erä meni hyvin. Taputtelin oria kaulaan ja silitin sen letitettyä harjaa miitteliäänä. Narrin kolkko ennustus tunki taas ajatuksiini.

Minä se kuolen tänään. Kuolen.

Jännitys tiivistyi. Vuorossa oli esityksen hui-pentuma. Torvi törähti merkiksi, ja yleisö päästeli hurmioituneena huudahduksia. Lauma villiintyneitä lapsia kiljui eturivissä. Vedin syvään henkeä ja tuijotin vastustajaani Sir Lancelotia. Hänkin oli valmis, joten karautimme ratsumme matkaan.

Kesken laukan jostain pyyhkäisi kostealta levältä löyhkäävä viileä tuuli ja maistoin selvästi mudan makua suussani. Samalla aika tuntui hidastuvan, alkoi paleltaa ja ihoni nousi kannalihalle kuin kuumeessa.

Korviini kantautui vedenalaisen kohinan kaltaista ääntä, matalaa huminaa, joka värisyt-

ti sisuksiani. Katsoin ympärilleni ja yritin nähdä, mistä ääni tuli, mutta näkökenttä sumeni oudosti, tai pikemminkin näytti siltä kuin olisin solahtanut keskelle mustavalkovalokuvan negatiivia. Kaikki oli muuttunut yhtäkkiä päinvastaiseksi. Lämpö kylmäksi ja päivä yöksi. Aurinkokin helotti taivaalla mustana aukkona.

Ratsastin pinnan alla, tai ehkä se oli kuoleman valtakunta, sillä yleisökin näytti joukolta ruumiita. Kasvot olivat pöhöttyneet, silmät laittuneet, ja vääristyneitä naamoja ympäröivät hiukset lainehtivat hitaasti vedessä. Suut aukenivat äänettömään huutoon kuin apua anovalla kuorolla helvetin syvyyksissä.

Tuijotin järkyttyneenä eteeni, kun oudosta negatiivinäkymästä alkoi piirtyä esiin aavemainen varjo. Jokin sen näkemisessä sai kivun räjähtämään päässäni. Sydän takoi, ja jähmetyin kauhusta.

Aave leijui nytkähdellen lähemmäs. Viherävän lietteen peitossa oleva kaapu ja pitkät mustat hiukset velloivat ilmassa. Se ojensi lai-

hat käsivartensa minua kohti tavoitellen kasvo-
jani koukkumaisilla sormillaan.

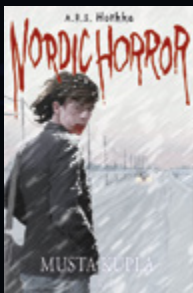
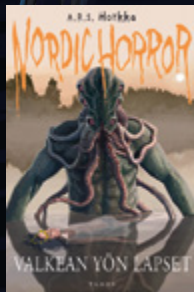
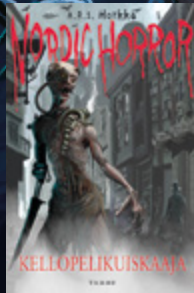
Silloin kuului ylikuonnollisen kova jylinä, ja olento ampaisi silmänräpäyksessä aivan kasvojeni eteeni. Näin sen nyt selkeästi. Kallomaiset, kelmeänä hohtavat kasvot eivät olleet ihmisen. Ammottavan suun piikkimäisten hampaiden lomasta valui leualle iljettävän mustaa kuolaa, ja syvältä kurkusta kuului anelevaa, vaimeaa korinaa.

Aave tuijotti liikkumattomana kuolleilla kalansilmillään. Olin kuin avuton sätkynukke, sillä sen tuijotus sai minut nytkähdellen haukkomaan henkeä. Keuhkoissa puristi, sormet puutuivat ja tunne levisi ylös käsivarsiini, kunnes koko vartaloni vavahteli. Tunsin hukkuvani.

Raju isku salpasi hengityksen. Sir Lancelotin peitsi oli jysähtänyt odottamatta rintaani. Kaarruin taakse, oma peitseni putosi maahan, ja otteeni irtosi suitsista. Jalkani luis-
kahtivat jalustimista, ja orini jatkoi juoksuaan ilman ohjausta.

AIKA ELÄÄ
ON NYT!

KAUSI 1

Mystinen yhteys eri aikojen ihmisiin syöpyy vainoavana labyrinttinä 18-vuotiaan Taikan tajuntaan. Kohdattuun aaveen hän saa sekä kuolemaan johtavan syövän että psyykkisen yhteyden viikinkisoturiin, keskiaikaiseen ylhäisörouvaan sekä Suomen sisällissodan aikaiseen sotavalokuvaajaan. Miten kaikki kietoutuu yhteen? Miksi aave vainoaa Taikaa?

Nordic Horror on kauhua, jossa pimeys ja kylmyys, mysteerit, murhat ja mytologia kietoutuvat yhteen painajaisten kudelmiksi. Kahuromaanisarjan jokainen itsenäinen osa on syvä sukellus pelon synkimpiin syövereihin.

www.tammi.fi

N84.2

ISBN 978-952-04-4173-9